

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Η ΔΕΛΦΙΝ

Τὸ πλοῖον τότε παρουσίαζεν ὅλον συμπαγῆ ὄγκον πυρός. (Σελ. 168).

Γ'

Ὁ ταγματάρχης Μὰκ Γρέγορης.

Ἐν ᾧ ἡ λέμβος, περὶ τὴν ὁποίαν συνεκεντροῦντο ὅλα τὰ ἐπεισόδια ἄτινα ἀφηγήθημεν καὶ διεδραματίζοντο αἱ καταστροφαὶ περὶ ὧν ἐκάμομεν λόγον, ἐκαμνε δεύτερον ταξίδιον πρὸς τὸ βρίκιον· ἐν ᾧ ὅτε προσήγγιζον ἡ σύζυγος στρατιώτου τινὸς ἔτεκε κόρην λαβοῦσαν τὸ ὄνυμα «Καμβρία», καὶ ἡ ἑποία, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ζῇ ἔτι, — ἡ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς τὸ τέρμα της, καὶ ὁ ἀντισυνταγματάρχης Φεαρών, καὶ ὁ πλοίαρχος Κόββ, καὶ ὁ ταγματάρχης Μὰκ Γρέγορης μετὰ σπου-

δῆς ἐπετέλουν τὰ καθήκοντά των, βοηθοῦντες δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων τοὺς ἀνθρώπους, ὧν τὴν διάσωσιν ἀνέλαβον, πρὶν ἔτι πρὸς στιγμὴν σκεφθῶσι περὶ ἰδίας των σωτηρίας.

Πρὸς τοῦτο, καὶ πρὸς ἐξεύρεσιν μέσου εὐχερεστέρου διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐξοδον, ὁ πλοίαρχος Κόββ διέταξε ν' ἀναρτήσωσιν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ διαπερῶντος τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου ἐπικλινούς ἱστόν, τοῦ ἔχοντος δεκαπέντε περίπου ποδῶν ὕψος, σχοινίον κατὰ μῆκος τοῦ ὁποίου νὰ διωλίσθαινον οἱ μέλλοντες ἀπὸ τοῦ πλοίου ν' ἀποβιβάζωνται εἰς τὰς λέμβους.

Ἀλλὰ διὰ τοῦ μέσου τούτου διέτρεχον δύο κινδύνους :

Πρῶτον, ὅτι ἐν θᾷ ἡδύναντο νὰ φθάσωσιν ἄνευ ἱλίσσου μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ ἱστοῦ, ὃν ἡ ἐκ τῶν κυμάτων ταλάν-

τεύσεις τοῦ πλοίου ὕψους ἐνίοτε μέχρι τριάκοντα ποδῶν ὕψους ὑπεράνω τῶν ὑδάτων.

Δεύτερον, ἀφοῦ ἀπαξ ἀνηρτήθη τις εἰς τὸ σχοινίον, ὅτι θὰ ἡδυνάτῃ νὰ κατέφθανε τὴν λέμβον καὶ θὰ ἐπνίγετο ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ θὰ κατεκερμαρτίζετο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.

Ἐπίσης πολλοὶ ἐξ ἐκείνων οἵτινες, μὴ ὄντες ναυτικοί, δὲν εἶχον ποσῶς τὴν ἔξιν τοῦ ν' ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν ἰστών ἢ νὰ διολισθαίνωσιν ἐπὶ τῶν σχοινίων, προϋτίμων νὰ ῥίπτωνται εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῶν παραθύρων τῆς πρύμνης καὶ νὰ πειρῶνται νὰ καταφθάσῃ τὰς λέμβους κολυμβῶντες.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλα αὐτὰ τὰ πρὸς διάσωσιν μέσα, ὑπελείποντο ἀκόμη ἄνδρες πλείότεροι τῶν ἡμίσεων πρὸς ἀποβίβασμόν, καὶ ὡς ἡγνόνουν πόσοι μεταξὺ αὐτῶν θὰ διεσώζοντο καθ' ἣν στιγμήν αἱ φλόγες θὰ τοὺς ἠνάγκαζον νὰ ἐγκατέλειπον τὸ πλοῖον, ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωσι σχεδίας με σάνιδας κλωθῶν καὶ με πᾶν ὑλικὸν κατ' ἄλληλον ὅπερ εὗρισκον προχειρότερον.

Ταυτοχρόνως ἕκαστος ἀνὴρ διετάχθη νὰ προσδέσῃ εἰς τὸ σῶμά του σχοινίον, ἵνα δι' αὐτοῦ προσδεθῇ ἐπὶ τῆς σχεδίας, ἐὰν ἡ ἀνάγκη ἀπῆτει νὰ ἔκαμνον ἐκείνων χρῆσιν.

Ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων τούτων καὶ τῶν βασάνων αἵτινες τοὺς συνώδευον, ὁπότε, πρὸς τὸν διηνεκῆ φόβον τοῦ ὅτι θὰ ἐξεσφενδονίζοντο ἐν τῷ κενῷ καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα, προσετίθεντο αἱ πρῶται προσβολαὶ ἀφορήτου δίψης, στρατιώτης τις ἀνεκάλυψεν, ἐκ τύχης, κιβώτιον πλήρες πορτοκαλίων, καὶ ἀνεκοίνωσε τὸ εὔρημά του εἰς τοὺς συντρόφους του.

Τότε ὅλοι ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας, μετέβαιον καὶ ἀφοσίωσιν ἄτινα, ἐν παρομοίᾳ περιστάσει, οὐδὲν ἄλλο θὰ προσεδόκα τις, ἐκόμισαν, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅλα αὐτὰ τὰ πορτοκάλια εἰς τοὺς ἀξιωματικούς, καὶ ἀπέφυγαν νὰ θέσουν χεῖρα εἰς αὐτά, προτοῦ ἕκαστος ἀξιωματικὸς λάβῃ τὸ ἰδικόν του.

Ὡς μεταξὺ ἐκάστης ἀναχωρήσεως καὶ ἐπανόδου τῶν λέμβων ἐμεσολάβει χρονικὸν διάστημα τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, οἱ ἀξιωματικοὶ ἡδύναντο, ἐν τῷ μεταξύ, νὰ κάμνωσι πολυτίμους ὄντως παρατηρήσεις.

Μέχρι τέλους λοιπὸν τοῦ παρόντος κεφαλαίου, διὰ νὰ καταστήσωμεν γνωστὰς καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν ἀναγνώστην τὰς παρατηρήσεις ἐκείνας, ἀντικαθιστῶμεν τὸ κείμενον τῆς διηγήσεώς μας διὰ τῆς θαυμαστῆς, φιλοσοφικῆς καὶ ἀκριβοῦς ἀφηγήσεως τοῦ ταγματάρχου Μὰκ Γρέγορη.

«Ὁ χρόνος δὲν μοὶ ἐπιτρέπει ἀτυχῶς νὰ χαραῶ ἐνταῦθα τὰς διαφόρους σκέψεις, αἵτινες διήλθον τὸ πνεῦμά μου κατὰ τὴν φοβεράν αὐτὴν ἡμέραν, οὔτε τὰς παρατηρήσεις, ἃς ἡδυνήθη νὰ κάμω περὶ τῶν διατρέχόντων ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἐν ἀτυχίᾳ συντρόφων μου.

«Ἀλλ' ὀφείλω, νομίζω, νὰ σημειώσω ἐνταῦθα ἡθικὸν τι γεγονός, οὕτινος τηρῶ ἀνάμνησιν ἐναργεστάτην.

«Τόσον μέγας ἦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπολειπομένων ἐν τῷ πλοίῳ ἀνδρῶν, ὥστε ἐνόμισα ὅτι θὰ εὗρισκον, ἐν τῇ ὑπὸ διαφορῶν ὀργανισμῶν ἀποτελουμένῃ πλήθει αὐτῶ, ἀποχρώσεις χαρακτῆρων καὶ ψυχικῆς δυνάμεως ἀρκούντως διαφορετικούς, ἵνα κατηρτίζον, ἂν δύναιμι νὰ ἐκφρασθῶ εὐτῶ, κλίμακα κατιοῦσαν ἀπὸ τοῦ ἥρωϊσμοῦ, μέχρι τοῦ ἐσχάτου βαθμοῦ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀπογνώσεως.

«Ἐξήλθον ὁμῶς πᾶντα τῆς τοιαύτης μου πλάνης.

«Ἡ διανοητικὴ κατάστασις τῶν ἐν βασάνοις συντρόφων μου ἀπεχωρίσθη πᾶντα εἰς δύο κατηγορίας καθαρῶς ἀπ' ἀλλήλων διακρινόμενας.

«Ἀπεχωρίσθη εἰς δύο ἀποχρώσεις καθαρῶς δυνάμενας ν' ἀπεικονισθῶσι διὰ μιᾶς ἀπλῆς γραμμῆς, ἣν, ὡς ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ ἴδω, δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπερπηδῇ τις.

«Ἐξ ἐνὸς εἶχον ταχθῇ οἱ ἰσχυροὶ τὴν καρδίαν, ἐκείνοι, ὧν ἡ ψυχὴ ἐξωपुरοῦτο ἐν ὑπὸ δυνάμεως.

«Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀσυγκρίτως ὀλιγαριθμότερος ὁμιλος ἐκείνων

παρὰ τοῖς ὁποίοις ὁ κίνδυνος εἶχε παραλύσει πᾶσαν δυνάμιν πρὸς δράσιν ἢ σκέψιν.

«Μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος παρατήρησα τὰς μεταλλαγὰς δυνάμεως καὶ ἀσθενείας, τὰς γινομένης μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὁμίλων κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα ἢ ἑνδεκα ὥρῶν, καθ' ὃ ἤμην εἰς θέσιν νὰ παρατηρῶ τὸ πρᾶγμα.

«Ἄνδρες τινές, ἐπὶ παραδείγματι, οὓς ἡ ταρχὴ τῶν ἡ ἀδυναμία τῶν εἶχον καταστήσει τὴν πρῶτην ἐν τῷ ἀντικείμενον τοῦ οἴκου καὶ αὐτῆς τῆς περιφρονήσεως ὅλων, ἀνῆχθησαν, μετὰ παρέλευσιν ὥρῶν τινῶν, ἐξ ἰσχυρῆς τινος ἐσωτερικῆς ὠθήσεως κινούμενοι, μέχρι τοῦ ὕψιστου ἥρωϊσμοῦ, ἐνῶ ἄλλοι, ἐξ ἐναντίας, οἵτινες ἀντιστάντες πρὸς τὰς πρῶτας συγκινήσεις, εἶχον θαυμασθῇ διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀταραξίαν τῶν, καταβληθέντες αἰφνης ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς, ἱκανῆς νὰ προὐκάλῃ νέαν ἀπελπισίαν, ἐφαίνοντο, ἐφ' ὅσον ὁ κίνδυνος προσήγγιζεν, ἐγκαταλείποντες ταυτοχρόνως τὸ σῶμά των καὶ τὴν ψυχὴν των.

«Θὰ μοὶ ἦτο ἴσως εὐκόλος ἡ ἀνεύρεσις τῆς πηγῆς αὐτῶν τῶν ἀνωμαλιῶν.

«Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο ἔργον ἰδικόν μου.

«Περιορίζομαι εἰς τὸ ν' ἀφηγηθῶ τὰ ὅσα εἶδον, προσθέντων εἰς αὐτὰ περίπτωσιν, ἥτις βαθεῖαν μοὶ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν.

«Ὡς εὐρισκόμεν ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἀπησυχλημένος ὑπὸ τῶν παρατηρήσεών μου, ἃς ἐξέθηκα, ἀκούω στρατιώτην λέγοντα ὀπισθέν μου :

«— Νά ! ὁ ἥλιος βασιλεύει.

«Ἡ φράσις αὕτη, ἀπλουστάτη ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει, μοὶ προὐκάλεσε ζωηρὸν ῥίγος.

«Διότι προφανῶς ὁ δὴν αὐτὸς ἥλιος ἦτο δι' ἐμὲ ὁ τελευταῖος.

«Ἐστρεψα τὸ βλέμμα πρὸς δυσμὰς.

«Καὶ οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης μου ἡ ἐντύπωσις ἣν μοὶ ἐνεποίησε τὸ ἐν τῇ δύσει τοῦ εὐρισκόμενου ἄστρου τοῦτο.

«Ἀπερροφημένος ὅλος ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι ὁ Ὡκεανός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ ἥλιος ἐφαίνετο βυθιζόμενος, θὰ καθίστατο τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα ὁ τάφος μου, κατήντησα βαθμιαίως, κατερχόμενος οὕτως εἰπεῖν ἐν τῇ σκέψει μου, ν' ἀναπαρστήσω εἰς τὸ πνεῦμά μου ἐν ὅλῃ τῇ φρικτῶδι ἀληθείᾳ τῶν τὰς τελευταίας βασάνους τῆς ζωῆς καὶ τὰς συνεπείας τοῦ θανάτου.

«Ἡ σκέψις, τοῦ ὅτι δι' ὑστάτην ἤδη φορὰν ἐβλεπον τὸν ἄπειρον ἥλιον, τὴν ἐστίαν αὐτὴν τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ φωτός, κατέκλυσε βαθμηδὸν τὴν ψυχὴν μου ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἐνέχυσεν εἰς τὰς σκέψεις μου τρόμον τινά, παντελῶς ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς ἐμέ,

«Ὅτι ἡσθάνομην, δὲν ἦτο ποσῶς ἡ λύπη διὰ ζωὴν ἣν εὗρισκει τις πάντοτε ἄχρηστον ἢ κακῶς πληρώσασαν τοὺς ὅρους τῆς ὅτε τὴν θεωρεῖ ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τοῦ θανάτου.

«Ὅχι.

«Ἦτο εἰδὸς τι ἀορίστου προφητείας.

«Ἦτο ἄπειρός τις ἀντίληψις τῆς αἰωνιότητος αὐτῆς ἀπηλλαγμένη πάσης ιδέας ἀθλιότητος ἢ εὐτυχίας.

«Ὅχι.

«Ἡ αἰωνιότης, ὡς τὴν στιγμήν ἐκείνην μοὶ παρίστατο, ἦτο τὸ κενόν.

«Ἦτο ἀτμόσφαιρα ἀνευ ὁρίζοντος, ἀνευ ἡλίου, ἀνευ νυκτός, ἀνευ ἄλλους, ἀνευ ἡδονῆς, ἀνευ ἀναπαύσεως καὶ ὕπνου.

«Ἦτό τι τὸ ἀμαυρὸν καὶ τὸ θαμβὸν ὡς ἡ ἡμέρα ἦν ὁ πνιγόμενος διαβλέπει μέσῳ τοῦ κύματος τοῦ κυλισμένου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ οὐράνιου.

«Ἡ σκέψις αὕτη ἦτο ἑκατοντάκις χειρότερα ἐκείνης, ἥτις θὰ μοὶ ἀπεικόνιζεν αἰωνιότητα ἐκ φλογός.

«Διότι ἡ ἰδική μου αἰωνιότης, ὡς τὴν διέβλεπον, οὔτε ἡ ζωὴ ἦτο οὔτε ὁ θάνατος.

» Ἦτο εἰδὸς τι κτηνώδους ὑπνηλότητος, μετεχούσης ἀμφοτέρωθεν.

» Καί, τῇ ἀληθείᾳ, ἄγνωσθ' ἄνθρωπος μέχρι τίνος μαύρης ἀπελπισίας θὰ μὲ παρέσυρεν ἡ ὁμοία πρὸς παραφορὰν κατὰστασις αὕτη, ἐὰν αἰφνης δὲν κατέβηκεν προσπάθειάν τινα ὅπως ἀποσπασθῶ τοῦ ἀρχομένου ἤδη αὐτοῦ ληθάργου, καὶ ἂν δὲν προσεκολλώμην, ὡς πράττει τις ὅτε εὐρίσκειται ἐν ταῖς ἀγωνίαις τοῦ θανάτου, εἰς τὴν ἀνάμνησιν μιᾶς τῶν γλυκειῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Εὐαγγελίου, αἵτινες μόναι δύνανται νὰ προδίδωσι θέλητρον εἰς τὴν περὶ αἰωνίου ὑπάρξεως ιδέαν.

» Ἡ θέα αὕτη τοῦ ἐτοίμου νὰ ἐξαφανισθῇ ὀπισθεν τοῦ ὁρίζοντος ἡλίου ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸν Δημιουργόν τοῦ σύμπαντος, καί, τὴν ἀνάμνησιν τῶν λατρευτῶν αὐτῶν ἐπαγγελιῶν ἐνεθυμήθην τὴν ὁλίαν χώραν τὴν μὴ ἔχουσαν ἀνάγκην φωτός, οὔτε τοῦ ἡλίου, οὔτε τῆς σελήνης, ὡς ἀποτελοῦσαν τὴν δόξαν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ ὅστις τὴν φωτίζει.

» Ἀφῆκα λοιπὸν τὸν ἥλιον νὰ δύσῃ ὀλοτελῶς ὀπισθεν τοῦ ὁρίζοντος, καί, γαλήνιος, ὡσεὶ οὐδόλως δι' ἐμὲ ἐπρόκειτο νὰ ἔκαμνον τὸ τρομερὸν πῆδημα ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὴν αἰωνιότητα, κατέβην εἰς τὸν μέγαν θάλαμον πρὸς ἀναζήτησιν ἐνδύματός τινος, τὸ ὁποῖον νὰ μ' ἐξησφαλίξῃ κατὰ τοῦ ψυχους ὀριμνότερου καταστάντος ἀφότου ὁ ἥλιος εἶχε δύσει.

» Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἀπέπνεε τόσον τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἐρήμωσιν, ὡς ἡ θέα τῆς αἰθούσης αὐτῆς, ἥτις, τὴν πρῶταν αὐτὴν ἔτι, ἦτο τὸ θέατρον φιλικῆς συνδιαλέξεως καὶ εὐαρέστου φαιδρότητος.

» Τὴν ὥραν ἤδη ταύτην ἡ αἴθουσα ἦτο σχεδὸν ἔρημος.

» Συνήντα τις ἐκεῖ μόνον ἀτυχεῖς τινάς, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ μάτην ἀνεζήτησαν εἰς τὸ οἶνόνπνευμα ἢ τὸν οἶνον τὴν λήθην τοῦ κινδύνου, ἐκύλιον ἐπὶ τοῦ δαπέδου τὴν κτηνώδη μέθην των, ἢ ἀθλίους τινάς κλέπτας περιφερομένους πλησίον τῶν ἐρμαρίων καὶ τῶν συρτῶν πρὸς ιδιοποιήσιν χρυσοῦ ἢ τιμαλφῶν σκευῶν.

» Τὰ ἀνάκλιτρα εἶχον ἀνατραπῇ ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ τὰ ἐπιπλα ἦσαν κατασυντετριμμένα.

» Ἐν μέσῳ τῶν συντριμμάτων αὐτῶν, χῆνες, ὄρνιθες ἔτρεχον, διαφυγοῦσαι τῶν κλωδῶν των, ἐνῷ χοῖρος τις, ὅστις εἶχεν εὑρεῖ τρόπον νὰ ἐξέλθῃ τῶν σταύλων του, εἶχεν ἐξαπλωθῇ ἐπὶ λαμπροῦ τουρκικοῦ τάπητος, δι' οὗ εἰς τῶν θαλάμων ἐκοσμεῖτο.

» Τὸ θέαμα αὐτό, καταστὰν θλιβερότερον ἔτι ἐκ τῆς θέας τοῦ καπνοῦ, ὅστις ἤρχισε νὰ διαπερᾷ τὰς σχισμάς τοῦ δαπέδου, μοὶ συνέθλιψε τὴν καρδίαν.

» Ἐσπευσα νὰ λάβω ἱμάτιόν τι.

» Καὶ ἀνέβην πάλιν εἰς τὴν γέφυραν.

» Ἐκεῖ ἀνέυρον μεταξὺ μικροῦ ἀριθμοῦ ἀξιωματικῶν, τὸν πλοίαρχον Κόββ, τὸν ἀντισυνταγματάρχην Φεαῶν καὶ τοὺς ὑπολοχαγοὺς Ρουῆτον, Ρουῖθ καὶ Ἐβανς, μετὰ θαυμασίου ζήλου διεξάγοντας τὸν ἀποβιβασμὸν τῶν ἀτυχῶν μας συντρόφων, ὧν ὁ ἀριθμὸς ταχέως ἡλαττοῦτο.

» Ἐν γένει, τέλος, οἱ ἄνδρες οἱ πεποικισμένοι δι' ἀληθοῦς δυνάμει ψυχῆς οὔτε σπουδὴν ἐδείξαν ὅπως ἐγκαταλείπωσι τὸ πλοῖον, οὔτε πόθον τοῦ νὰ ὑπολειφθῶσιν.

» Οἱ παλαιοὶ στρατιῶται εἶχον πολὺν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς των καὶ πολὺ ἐμερίμων περὶ τῆς ἰδίας των ὑπολήψεως, ὥστε νὰ σπεύδωσιν ὅπως πρῶτοι ἀποβιβασθῶσιν.

» Ἐξ ἄλλου, ἦσαν πολὺ συνετοὶ καὶ ἀποφασιστικοί, ὥστε νὰ διατάσωσιν ἑστώ πρὸς στιγμὴν, ὅτε διατάσσοντο ν' ἀναχωρήσουν.

» Καὶ ἐν τούτοις, ὡς ἡ φοβερὰ αὐτὴ σκηνὴ ἔτεινε πρὸς τὸ τέρμα τῆς, πολλοὶ ἀτυχεῖς, ἀντὶ νὰ ἐπιδείξωσι σπουδὴν πρὸς ἀναχώρησιν, προέβιδον, ἐξ ἐναντίας, ἀποστροφὴν πρὸς τὸ κινδυνώδες μέσον σωτηρίας, ὑπερ τοῖς παρείχετο.

» Ὁ πλοίαρχος Κόββ ἠναγκάσθη λοιπὸν ν' ἀνανεώσῃ κατ'

ἀρχὰς ἱκετευτικῶς, εἴτα ἀπειλητικῶς τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ μὴ ἀφῆνωσιν οὐδὲ στιγμὴν ν' ἀπολεσθῇ εἰς μάτην.

» Καὶ εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ 31^{ου} συντάγματος, ὅστις μεριμνῶν περὶ τῆς σωτηρίας ὅλων, εἶχεν ἐκφράσει τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ἔμενε μέχρι τέλους καὶ νὰ μὴ ἐγκατέλειπε τὸ πλοῖον εἰμὴ μετὰ τῶν τελευταίων, ἠναγκάσθη νὰ δηλώσῃ, ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ τοῦ δισταγμοῦ, ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῆς τῆς προθεσμίας, ἦν προσδιώριζεν ὑψηλὴ τῇ φωνῇ, θὰ ἐγκατέλειπε τὸ πλοῖον, ἀφίπων εἰς τὴν τύχην των τὰς ἀσθενεῖς καρδίας, ὧν ὁ δισταγμὸς παρέβλαπτε τὴν σωτηρίαν οὐ μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν.

» Ἐν μέσῳ αὐτῶν τῶν ἀργοποριῶν, ἐπλησίαζεν ἡ δεκάτη.

» Ἄνδρες τινες, περίφοβοι ἐκ τῆς ὑψώσεως τοῦ ἰστοῦ καὶ τῆς ταραχῆς τῆς θαλάσσης, ἦν καθίστα ἐπὶ μᾶλλον τρομερὰν τὸ σκότος, ἀπεποιοῦντο ρητῶς τοῦ νὰ ζητήσωσι τὴν σωτηρίαν των διὰ μέσου τοιούτου.

» Καὶ ἄλλοι, ἐζήτουν νὰ τοὺς καταβιβάσουν, πρᾶγμα αὐτονάτον, ὅπως εἶχον καταβιβάσει τὰς γυναῖκας, διὰ σχοινίου.

» Αἰφνης ἦλθον καὶ ἀνήγγειλαν ὅτι τὸ πλοῖον, τὸ βεβυθισμένον ἤδη ἐννέα ἢ δέκα πόδας ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἶχεν ἐπὶ μᾶλλον αἰφνης βυθισθῇ κατὰ δύο πόδας.

» Λαμβάνοντες ἄλλως τε ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ δύο πρὸς ἀποβιβασμὸν σχεδίαι αἱ περιμένονσαι κατω τῆς πρύμνης, ἠνωμένοι πρὸς ἐκείνας, ἄς ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν φλογῶν ἐβλεπέ τις διασπαρμέναις ἢ ἐπανερχομέναις ἐκ τοῦ βροχίου, ἦσαν ἐπαρκεῖς ὅπως περιλάβωσιν ἅπαντας ἐκείνους οὔτινες, ὄντες εἰς κατάστασιν ἀποβιβασμοῦ, εὐρίσκοντο ἀκόμη ἐπὶ τῆς «Δελφίνος», οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ 31^{ου} συντάγματος, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρισκόμεν, ἐσκέφθησαν σπουδαίως ὅπως ἀπεσύροντο ἤδη καὶ αὐτοί.

» Καὶ τώρα, ὡς δὲν θὰ ἡδυνάμην κάλλιον νὰ παρῆχον ιδέαν περὶ τῆς θέσεως τῶν λοιπῶν ἢ διὰ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἰδικῆς μου, ζητῶ παρὰ τοῦ ἀναγνώστου τὴν ἀδειαν τοῦ ν' ἀφηγηθῶ μετὰ τινων λεπτομερειῶν τὸν τρόπον καθ' ὃν διεσώθην.

» Ἡ ἱστορία μου εἶνε ἡ αὕτη μετὰ τὴν ἱστορίαν ἑκατοντάδος ἀνθρώπων προηγηθέντων ἐμοῦ.

» Ὁ ἰστός πλοίου μεγάλου ὁποῖος ἡ «Δελφίν», ὁ ὑπερβαίνων τὴν πρύμνην κατὰ ἑκαπέντε ἢ δεκαεπτὰ πόδας ἐν γραμμῇ ὁρίζονταί, εὐρίσκειται ἐν καιρῷ γαλήνης δεκαεπτῶ ἢ εἰκοσι πόδας ὑπὲρ ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

» Ἀλλ' ἐν μέσῳ καταιγίδος, ὡς ἡ παρούσα, τὸ ὕψος τῶν κυμάτων καὶ ὁ σάλος τοῦ πλοίου τὸν ἀνήγειρον πολλάκις μέχρις ὕψους ποδῶν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα.

» Ἐπρεπε λοιπὸν συγχρόνως, ἵνα κατέφθάνε τις τὸ σχοινίον τὸ δεδεμένον ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ ἰστοῦ, νὰ εἴρπε κατὰ μήκος αὐτοῦ ὅστις εἶχε στρογγυλωθῇ καὶ καταστῇ γλοιώδης, ἐπιχειρήσεις ἥτις καὶ δι' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐξοικειωμένους εἰς τὸ πρᾶγμα ναυτικούς, δὲν ἦτο ποσῶς ἀπηλλοτριμένη κινδύνων, καὶ ἥτις παρ' ὅλων ἀπῆται χεῖρα δεξιᾶν καὶ μυῶνας στιβαρούς.

» Τὸ ἐναέριον αὐτὸ ταξίδιον εἶχε, πρὸ ἐμοῦ, στοιχίσει ἤδη τὴν ζωὴν εἰς πολλοὺς.

» Οἱ μὲν δὲν ἠθέλησαν νὰ ριψοκινδυνεύσωσι.

» Καὶ εἶχον ριφθῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν θαλάσσαν.

» Ἄλλοι ἐξαλίζοντο κατὰ τὸ ἐν τρίτον ἢ τὸ μέσον τῆς πορείας.

» Καὶ ἀφίνοντο νὰ καταπίπτωσιν ἐν τῇ ἀβύσσῳ ἥτις, χαίνουσα κάτωθεν αὐτῶν, τοὺς κατεβρόχιζε πάραυτα.

» Τινὲς εἶχον φθάσει αἰσίως μέχρις ἄκρου τοῦ ἰστοῦ, ἢ καὶ τοῦ σχοινίου αὐτοῦ.

» Ἄλλ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέραν δὲν ἐσώζοντο πλέον.

» Ἐξ ἰσθῶ ἡδυνάτος τις νὰ περιμένῃ ἐν ἐκ τούτων, εἴτε ὅτι θὰ κατήρχετο εἰς τὴν λέμβον, εἴτε ὅτι θὰ προσέκρουεν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου καὶ θὰ ἐμαστιζέτο ὑπὸ τῶν

υδάτων, καί, χάσας ἐπὶ τέλους τὰς δυνάμεις του, θά παρή-
τει τὸ σχοινίον πρὶν ἔτι ἐπιβῇ τοῦ ἀκατίου.

»Ὡς ἕκαστος βλέπει, δὲν ὑπῆρχε μεγάλη ἐλπίς σωτηρίας
ἐν τῷ μόνῳ ἡμῶν αὐτῷ μέσῳ σωτηρίας.

»Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἐπαναλαμβάνω, ἀφοῦ αὐτὸ ἦτο τὸ μό-
νον, δὲν ἐδίστασα ποσῶς, ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά μου.

»Ἰππευσα καὶ ἐγὼ τὸ γλοιῶδες αὐτὸ τεμάχιον ξύλου, μεθ'
ὅλην μου τὴν ἀπειρίαν καὶ τὴν ἀδεξιότητα διὰ παρόμοιον
ἔργον.

»Ἄλλ' ὀφείλω νὰ τὸ εἶπω, καὶ εὐτυχῆς μάλιστα λογιζέ-
μαι ὅτι δύναμαι νὰ τὸ εἶπω, προτοῦ προῶ εἰς τὸ ριψοκί-
νδον μου γύμνασμα, ἡνυχάρισσα τὸν Θεόν, διότι μοὶ πα-
ρεῖχε μέσον ἀπολυτρώσεως, ὅπερ τοῦτο καὶ ἂν ἦτο κινδυνώ-
δες, καὶ τὸν ἡνυχάρισσα πρὸ πάντων διότι δὲν ἐσκέφθην περὶ
ιδίας μου σωτηρίας εἰμὴ ἀφοῦ ἐπαξίως ἐξεπλήρωσα τὸ κα-
θήκόν μου πρὸς τὸν βασιλέα μου καὶ πρὸς τοὺς συντρόφους
μου.

»Μετὰ τὴν βραχεῖαν αὐτὴν προσευχὴν ἦν ἀπηύθυνα μὲ
τὴν καρδίαν μᾶλλον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἢ διὰ τῶν χειλέων,
προέβην εἰς τὴν ἐναερίον μου πορείαν, καὶ προύχωρησα ὅσῳ
κάλλιον ἡδύναμην.

»Προηγείτο ἐμοῦ νεαρός τις ἀξιωματικὸς ἀπειρος ὅσον καὶ
ἐγώ.

»Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἄκρον περίπου τοῦ ἰστού, αἰφνι-
δία καταιγὶς μᾶς προσέβαλε μεμιγμένη μὲ βροχὴν ἥτις μᾶς
ἠνάγκαζε νὰ διακόψωμεν τὴν πορείαν μας καὶ ν' ἀναρτη-
θῶμεν ἀπὸ τοῦ ἰστίου.

»Πρὸς στιγμὴν ἐνομίσαμεν ὅτι ἀπώλετο πλέον πᾶσα ἐλπίς
τοῦ νὰ κατεφθάνομεν τὸ σχοινίον.

»Ἄλλὰ, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ, ἄλλως συνέβη τὸ πρᾶγμα.

»Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀκινήσιας, ὁ σύντροφός μου ἀνέλαβε
τὴν πορείαν του καὶ κατέφθασε τὸ σχοινίον.

»Προσηρτήθη εἰς αὐτό, καὶ τὸν ὑπεδέχθη ἡ λέμβος, ἀλλ'
ἀφοῦ προηγουμένως διεβράχη δις ἢ τρίς.

»Τὸ παράδειγμα τοῦ μοὶ ἐχρησίμευσεν ὡς μᾶθημα.

»Ὑπελόγησα ὅτι ἀντὶ ν' ἀρχίσῃ τις νὰ καταβαίνει καθ'
ἡν στιγμὴν τὸ ἀκάτιον εὐρίσκετο ἀκριβῶς ὑποκάτω τοῦ σχοι-
νίου, κάλλιον, ἐξ ἐναντίας, νὰ ἐρριψοκινδύνευε καθ' ἡν στιγμὴν
ἡ λέμβος ἀπείχεν εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα βήματα μακρὰν,
διότι οὕτω μόνον εὐρίσκετό τις εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου τὴν
στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἡν ἡ λέμβος εὐρίσκετο κατωθὲν του.

»Χάρis εἰς τὸν ὑπολογισμὸν αὐτόν, τῶντι, ἀφαιεῖς νὰ
ὀλισθήσῃ κατὰ μήκος τοῦ σχοινίου, τὸ ὅποιον ἐσφιγγον με-
ταξὺ τῶν χειρῶν ἅμα καὶ τῶν ποδῶν μου, ὑπῆρξα ὁ μόνος
ὅστις ἐφθασα τὴν λέμβον δίχως νὰ βουτηχθῶ εἰς τὴν θά-
λασσαν καὶ δίχως νὰ λάβω τραύματα βάρεα.

»Ὁ ἀντισυνταγματάρχης Φεαρών, ὅστις μὲ ἠκολούθει,
δὲν ὑπῆρξεν ὅσον ἐγὼ εὐτυχῆς.

»Αφοῦ ἐπὶ τι διάστημα ἐταλαντεύθη ἐν τῷ κενῷ, καὶ
ἐβυθίσθη ἐπανειλημμένως ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀφοῦ ἐπανειλημ-
μένως προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς λέμβου ἢ τοῦ πλοίου, τόσον ἐ-
ξηντήθη, ὥστε παρήτησε τὸ σχοινίον.

»Κατ' εὐτυχίαν, τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν, εἰς τῶν ἐν
τῷ πλοιαρίῳ τὸν παρετήρησε, τὸν ἔδραξεν ἀπὸ τῆς κόμης
καὶ τὸν ἀνείλκυσε σχεδὸν ἀνάσθητον.

»Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοίαρχον Κόββ, αὐτὸς εἶχε δηλώσει
ὅτι τελευταῖος ὢλων θὰ ἐγκατέλειπε τὴν γέφυραν τοῦ πλοίου
του.

»Ἐπίσης, ὡσεὶ ἀναλαβὼν ὑπὸ εὐθύνην του τὴν ζωὴν ὅ-
λων τῶν ἐπιβατῶν τῆς «Δελφίνος», ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι
τοῦ τελευταίου, ἀπέφυγε ν' ἀποβιβάσθῃ εἰς τινὰ τῶν λέμβων
προτοῦ ἐπιτελέσῃ πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως ἀπεσῶδει τὸ ἀνα-
ποφάσιτον τῶν ὀλιγαρίθμων ἐκείνων ἀνδρῶν, οὓς ὁ τρόμος
εἶχεν ἀποστερήσει τῶν δυνάμεών των.

»Ὅλοι τοῦ αἰ ἱκεταὶ ἀπέβησαν εἰς μάτην.

»Ἐν τούτοις ἀκούων ἤδη τὰ τηλεβόλα, πίπτοντα τὸ ἐν

μετὰ τὸ ἄλλο ἐν τῇ ἀποθήκῃ καὶ ἐκρηγνύμενα ἐντὸς αὐτῆς,
ἐσκέφθη ὅτι μακροτέρα τις ἀφοσίωσις θὰ ἦτο παράλογον
πείσμα, καὶ ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ πλοίου του :

— Χαῖρε, εὐγενὴς «Δελφίν» ! εἶπε· χαῖρε, γηραιέ μου σύν-
τροφε. Σοὶ ἤξιζε θάνατος ἀξιοπρεπέστερος καὶ ὠραιοτέρος,
καὶ μετὰ χαρὰς θὰ συνεμερίζομην τῆς τύχης σου, ἐὰν ἐπρό-
κειτο νὰ ἐκυλιόμθα ὁμοῦ ἐν μέσῳ τῆς νίκης. Ἄλλὰ δὲν ἐ-
χομεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν. Χαῖρε, εὐγενὴς «Δελφίν» ! Ἄλ-
λοῖμονον ! ἄλλοῖμονον ! Οὕτω λοιπὸν ἐμέλλομεν ν' ἀπεχω-
ριζόμεθα ἀλλήλων !

»Εἶτα μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀλγεινῆς σιγῆς ἀνῆλθε τὸ ἰ-
στίον καὶ διολισθῆσαν κατὰ μήκος αὐτοῦ ἄνωθεν τῶν κεφα-
λῶν τῶν ἀτυχῶν, οἵτινες ἔμενον ἀκίνητοι δίχως νὰ τολμῶσι
νὰ κάμωσι βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, κατέφθασε
τὸ ἄκρον τοῦ ἰστού, ὁπόθεν, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ λάβῃ τὸν κόπον
νὰ διολισθῇ κατὰ μήκος τοῦ σχοινίου, ἀφῆθη νὰ καταπέσῃ
ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐφθασε τὴν λέμβον κολυμβῶν.

»Καὶ ἐν τούτοις, μεθ' ὅλον τὸ μάταιον τῶν πρὸς ἐκείνους
ἱκεσιῶν του, δὲν ἠθέλησε ποσῶς νὰ ἐγκαταλίπη ὀλοτελῶς τὰς
ἀσθενεῖς ἐκείνας καρδίαις, αἵτινες, ἐκτιθέμεναι εἰς κίνδυνον
μεγαλτέρον, δὲν εἶχον τολμήσει νὰ ριψοκινδυνεύσωσιν ὡς οἱ
σύντροφοὶ των.

»Μία λέμβος ἀφῆθη κατὰ συνέπειαν νὰ σταθμεύῃ ὑπο-
κάτω τῆς πρύμνης μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν αἱ φλόγες, αἱ
βιζνίως ἀναδιδόμεναι ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου τοῦ
πλοιάρχου, κατέστησαν ἀδύνατον τὴν ἐπὶ πλέον διαμονὴν
τῆς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

»Καὶ οὐχ ἦττον, ὅτε μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ
πλοιάρχου Κόββ εἰς τὴν «Καμβρίαν» ἡ ὑπολειφθεῖσα λέμβος
προσῆλθεν ἐπὶ τέλους καὶ αὕτῃ, κομίζουσα ἓνα μόνον στρα-
τιώτην, ὃν ἡδυνήθησαν νὰ καταπέσωσι νὰ φύγῃ, ὁ πλοίαρ-
χος τῆς «Καμβρίας» οὐδὲλως θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς ναύτας
καὶ εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν νὰ ἐπιβιβάζοντο τοῦ πλοίου, ἂν μὴ
ἀνεγνώριζε μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τῆς λέμβου τὸν κ. Θόμ-
σωνα, νεαρὸν ἀξιωματικόν, ὅστις ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ εἶχεν
ἐπιδείξει ἀξιοθαύμαστον ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν».

Δ'

Ἡ ἔκρηξις.

Δύσκολον θὰ ἦτο νὰ περιέγραψέ τις ὅτι διεδραματίζετο,
ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς «Καμβρίας», ἐφ' ὅσον αἱ λέμβοι,
φθάνουσαι, ἀνῆγγελλον εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ τὸν θά-
νατον ἐκείνων ὅσοι ἀπωλέσθησαν, ἢ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ
παιδιά ἃς ὁ Θεὸς ἡσπλαγνίσθη ὅτι οἱ πατέρες των καὶ οἱ
σύζυγοί των ὑπῆρχον ἔτι καὶ προσήρχοντο παρ' αὐτοῖς.

Ἄλλὰ πάραυτα τὸ πᾶν ἐσταμάτησε, λύπη καὶ χαρὰ,
πρὸ τοῦ θεάματος τὸ ὅποιον παρουσίαζεν ἡ «Δελφίν».

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπιβατῶν τῆς τελευταίας λέμβου
εἰς τὴν «Καμβρίαν», αἱ φλόγες, αἵτινες εἶχον μεταδοθῇ ἤδη
εἰς τὴν ἀνωτέραν γέφυραν τοῦ πλοίου, ἀνῆλθε μὲ τὴν τα-
χύτητα ἀστραπῆς μέχρις ὕψους τῶν ἰστών.

Τὸ πλοῖον τότε παρουσίαζεν ὅλον συμπαγῆ ὄγκον πυρὸς
φλέγοντος τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ φωτίζοντος ζωηρότατα πᾶν
τὸ ἐπὶ τῆς «Καμβρίας» εὐρισκόμενον, ἀνθρώπους καὶ πράγ-
ματα.

Αἱ σημαῖαι τοῦ κινδύνου αἱ ὑψωθείσαι τὸ πρῶτ' ἐξηκολού-
θουν κυματίζουσαι ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν.

Καὶ ἐκυμάτιζον οὕτω μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν οἱ ἰστοὶ
ἀναφλεγόντες καὶ αὐτοὶ κατέρρευσαν ἐν μέσῳ τῆς πυρκαϊᾶς.

Τέλος, περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, τὸ πῦρ
προσέβαλε τὴν ἀποθήκην τῶν πολεμοφοδίων, καὶ ἡ ἔκρηξις,
ἥτις ὡς ἐκ θαύματος εἶχε τόσον ἀργήσει νὰ ἐπέλθῃ, ἀντήχησε,
καὶ τρομερὰ ἀνθρόδεσμη ἐκ τοῦ πενθίμου τούτου πυροτεχνή-

ματος, τὰ πυριφλεγῆ συντρίμματα ἐνὸς τῶν ὠραιότερων τῆς Ἀγγλίας ἀτμοπλοίων, ἀνετινάχθησαν μέχρι οὐρανοῦ.

Εἶτα τὸ πᾶν ἐσβέσθη.

Τὸ πᾶν ἐσίγησε.

Καὶ ἡ θάλασσα ἱκανοποιημένη ἤδη ἐπανεθυθίσθη ἐν τῇ σιγῇ καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ «Καμβρία» ἦτις, βαθμιαίως, εἶχεν ἀναπετάσει τὰ ἱστία τῆς δὲν ἤργησε ν' ἀναλάβῃ τὸν πλοῦν τῆς.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῶσι τώρα ὀλίγαι λέξεις περὶ τοῦ βρικόου τούτου, περὶ τοῦ πλοίαρχου του καὶ τῶν περιστάσεων, αἰτινες συνέτειναν ἵνα παράσχη τὴν σωτήριον αὐτὴν συνδρομὴν πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ναυαγούς τῆς «Δελφίνος».

Ἡ «Καμβρία» ἦτις ὡς ἀνεφέραμεν, ἦτο μικρὸν βρικόον 200 τόνων, προσωρισμένον διὰ τὴν Βερακρούζαν, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ πλοίαρχου Κούκ, μὲ πλήρωμα ἀποτελούμενον ἐξ ὀκτὼ ἀνδρῶν, μὲ τριακοντάδα ἐπιβατῶν ἀποτελουμένην ἐκ μεταλλευτῶν τῆς Κορνουάγης καὶ μὲ ὑπαλλήλους τινὰς τῆς ἀγγλομεξικανικῆς ἐταιρίας, εὕρισκετο, τὴν πρωίαν τοῦ ὁλέθρου, εἰς μεγάλην ἀπὸ τῆς «Δελφίνος» ἀπόστασιν, διατρέχουσα τὴν αὐτὴν πορείαν ἣν καὶ ἐκείνη.

Ἐκ θείας Προνοίας μηχανήματι τοῦ πλοίου εἶχεν αἶφνης βλαβῇ.

Καὶ ὁ πλοίαρχος Κούκ, πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ πλοίου του μετέλλαξε διεύθυνσιν ἵνα ἀγκυροβολήσῃ.

Καὶ εὐρέθη οὕτως ἀντιμέτωπος τῆς «Δελφίνος».

Γνωρίζομεν κατὰ τινα τρόπον ὁ πλοίαρχος Κούκ ἐφιλοξένησε τοὺς ἀτυχεῖς ναυαγούς.

Ἀλλὰ, τώρα, ἰδοὺ ὅτι ὑπολείπεται νὰ εἰπώμεν :

Ἐνῶ οἱ ὀκτὼ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἡσυχολοῦντο εἰς τὰς διὰ λέμβων μεταφοράς, οἱ τριακοντα μεταλλευταὶ τῆς Κορνουάγης, τοποθετημένοι εἰς τὰς προτόνους, καὶ ἐν τῇ κινδυνωδεστέρᾳ τῶν θέσεων, ἐχρησιμοποιοῦν τὴν δύναμιν τῶν μυῶνων τῶν τὴν παροιμιώδη ἐν Ἀγγλίᾳ καταστάσαν, ἵνα δρᾷ τωσιν, ἀνὰ ἐκάστην ὕψωσιν τοῦ κύματος, εἴτε ἀπὸ τῆς κόμης αὐτῆς θυμὰ τι τοῦ μεγάλου ναυαγίου.

Καὶ μετεκρίνον ἕνα ἕκαστον τούτων ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἐπὶ πλέον εἶδομεν μεθ' ὁποίας δυσκολίας ὁ πλοίαρχος Κούκ ἐδέχθη τοὺς τελευταίους ἀπὸ τῆς «Δελφίνος» προσελθόντας ναυαγούς.

Πλέον ἢ ἀπαξ ἤδη, τῇ ἀληθείᾳ, οἱ ναῦται πεπονημένοι ἐξ αὐτῶν τῶν ταξειδίων, ἤρχισαν νὰ μεμψιμοιῶσι διὰ τοὺς κινδύνους εἰς οὓς τοὺς ἐξέθετον πρὸς διάσωσιν στρατιωτῶν τῆς ξηρᾶς, ὄντων τὰ ὁποῖα τοῖς εἶνε κατὰ βῆθος ἀντιπαθητικά.

Καὶ θὰ ἤρουντο ν' ἀπῆρχοντο ἐκ νέου εἰς τὸ πλοῖον, ἐὰν ὁ πλοίαρχος Κούκ οὐ μόνον δὲν τοὺς ἐπέτιμα αὐστηρῶς δι' αὐτὸν τὸν ἐγωισμόν των, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐδήλου ρητῶς, ὡς ἐπραξεν, ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐδέχετο ποσῶς ἐπὶ τῆς «Καμβρίας», ἂν δὲν ἐξετέλουν πλήρως τὸ φιλόανθρωπόν των ἔργον.

Λοιπόν, ἡ Πρόνοια ἠθέλησεν ἵνα ἡ ἀνήκουστος αὐτῇ συσσωρευσις κινδύνων, ἡ μινύουσα τὴν πυρκαϊάν πρὸς τὴν τρικυμίαν, ἀπῆρτιζε διὰ τῆς πάλης τοῦ ὕδατος πρὸς τὸ πῦρ μέσον σωτηρίας εἰς τὸ πλήρωμα, διότι ἐπέτρεψε ν' ἀνοιχθῇ ὁ πλοίαρχος Κόββ τὰς πολεμήστρας καὶ νὰ πληρωθῇ αὐτοστιγμὴ ὕδατος ἡ ἀποθήκη, πρᾶγμα ἐπιβραδύνον τὴν πρόοδον τῆς πυρκαϊᾶς, καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ «Δελφίν» ὀλοτελῶς θὰ κατεβροχθίζετο ὑπὸ τῶν φλογῶν, προτοῦ εἰς μόνος λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς τὴν «Καμβρίαν».

Καὶ αὕτη ἡ «Καμβρία» ἀκόμη δὲν ἦτο θαῦμα ὅτι εὕρισκετο ἐν ἀρχῇ ἐπὶ τοῦ ταξειδίου τῆς, καὶ ὅτι συνεπῶς αἱ ζωοτροφίαι τῆς ἦσαν σχεδὸν ἄθικται ἐτι, ἀντὶ νὰ προσεγγίζωσιν εἰς τὸ τέμα των ;

Δὲν ἦτο ἀκόμη ὡς ἐκ θαύματος ἡ γέφυρα παντελῶς κενὴ ἐμπορευμάτων, ὑπότε, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ἐρριπτον αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν ;

Δὲν ἦτο θαῦμα τέλος τὸ ὅτι ὁ ἄνεμος, ἐναντίος πρὸς τὸν πλοῦν, ὃν ἡ «Καμβρία» εἶχεν ἀναλάβῃ, τόσον ὑπῆρξεν εὐνοϊκὸς ἐξ ἐναντίας, ἵνα τὴν ἐπαναφέρῃ, κατὰφορτον ὑπὸ ἐξακοσίων ναυαγῶν, εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας ;

Διότι, δέον νὰ τὸ δημολογήσωμεν, οἱ ἀτυχεῖς ναυαγοί, διὰ τῆς εἰς τὴν «Καμβρίαν» μεταβιβάσεώς των, δὲν εἶχον οὕτω ἀσφαλίσαι καὶ τὴν σωτηρίαν των, συσσωρευμένοι ὡς ἦσαν, κατὰ τὴν διάρκειαν μανιώδους τρικυμίας, μέχρις ἐξακοσίων, ἐπὶ πλοίου προσωρισμένου νὰ φέρῃ τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα τὸ πολὺ ἄνδρας καὶ ἐρριμμένου ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Βισκαυίας, εἰς ἑκατοντάδα μυλλίων ἀπὸ τοῦ μᾶλλον ἐγγὺς ὑπάρχοντος λιμένος.

Οὕτω, ἐπὶ παραδείγματι, ὁ μικρὸς θάλαμος, ὁ ξενίσας τὸν ταγματάρχην Μάκ Γρέγορην, προσωρισμένος δι' ὀκτὼ ἢ δέκα ἄτομα, περιέκλειεν ἤδη ἐν αὐτῷ ὀγδοήκοντα.

Καὶ οἱ ἐξήκοντα τούτων δὲν εἶχον ἐκαὶ ποῦ νὰ καθήσωσιν.

Ὡς ἡ τρικυμία, ἀντὶ νὰ κατευνασθῇ, ἐδιπλασίαζε τὴν μανίαν τῆς, τὸ ὕδωρ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπερέβαινε τὴν γέφυραν, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ κλείσωσι τὰς θυρίδας.

Ἀλλὰ κλείοντες αὐτάς, ἀπέκλειον τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, καὶ οἱ ἐντὸς συσσωρευμένοι ἐκινδύνευσαν νὰ πάθουν ἐξ ἀσφυξίας.

Τότε ἠναγκάσθησαν νὰ ἡμιανοίγωσι τὰς θυρίδας καθ' ἃς στιγμὰς τὰ κύματα ἐταπεινοῦντο.

Καὶ τῶντι, οἱ ἄνδρες τόσον ἦσαν ἐντὸς συμπυκνωμένοι, ὥστε ἡ θερμότης, ἡ πηγάζουσα ἀπὸ τὰς ἀναπνοὰς των, παρήγαγε θερμότητα ἐμβαλοῦσαν πρὸς στιγμὴν εἰς φόβον μὴ ἡ «Καμβρία» ἐπυρπολεῖτο καὶ αὕτη.

Τόσον ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε καταστῇ βαρεῖα, ὥστε κηρίον τι ἀνημμένον εἶχε πάραυτα σβεσθῇ.

Οἱ ὄροι τοῦ πληθους τοῦ πληρουντος τὸ κατὰστροφμα δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἄθλιοι.

Διότι οἱ ἐκαὶ εὐρισκόμενοι ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ μένωσι νυχθημερὸν μὲ τοὺς πόδας ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἡμίγυμνοι, διαπερώμενοι ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ καὶ τῆς ὑγρασίας.

Εὐτυχῶς, ὡς εἶπομεν, ὁ ἄνεμος ἦτο εὐνοϊκός.

Καὶ ὡσεὶ κατανοήσας ὅτι ἡ «Καμβρία» ἠδυνάτει νὰ προχωρῇ πολὺ ταχέως, ἐδιπλασίασε τὴν ὁρμὴν του.

Ἐξ ἄλλου, μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ συνέτριβε τοὺς ἱστούς, ὁ πλοίαρχος ἀνεπέτασεν ὅλα τὰ ἱστία.

Καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς 3 Μαρτίου, ἡ Κραυγὴ: «Ἐνῶ πρὸς τὰ ἐμπρός!» ἀντήχησεν ἐξ ὕψους τῆς γεφύρας.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἀνεγνώρισαν τὰς Σορλίγκας νήσους.

Καὶ ἀφοῦ ἐν τάχει διέπλευσαν τὰ παράλια τῆς Κορνουάγης, ἐρριψαν τὴν ἄγκυραν, τὴν ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐπὶ τοῦ λιμένος τῆς Φαλμούθης.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ἄνεμος, ὅστις μέχρι τοῦδε ἦτο νοτιοῦ-τικὸς, μετετρέπη αἶφνης εἰς βορειοδυτικόν.

Ἀλλὰ τὸ μέγιστον τῶν θαυμάτων, ἐκείνο εἰς ὃ τρανῶς ἐξεδηλώθη ἡ χεὶρ τῆς Προνοίας, εἶνε ἡ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς «Καμβρίας» καὶ τῶν ἐξακοσίων τῆς ναυαγῶν εἰδησις περὶ διασώσεως των ἐπὶ τῆς «Δελφίνος» ἐγκαταλειφθέντων.

Ἐκεῖνοι, οὓς ἐνόμιζον ἀπωλεσθέντας, εἶχον ἀποβιβασθῇ εἰς Λιβερπούλην, διὰ τοῦ πλοίου «Καρολίνας».

Τώρα πῶς ἡ θαυμασία αὕτη διάσωσις ἐγένετο ;

Οἱ ἀτυχεῖς αὐτοὶ ναυαγοὶ μόλις ἠδύναντο νὰ ἐνθυμῶνται τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐπῆλθεν.

Ἰδοὺ αὐτός :

Μετὰ τὸν ἀπόπλουν τοῦ τελευταίου ἀκατίου αἱ πανταχόθεν διαφεύγουσαι φλόγες τοὺς ἠνάγκασαν νὰ καταφύγουν εἰς τὰς προτόνους, ὅπου παρέμειναν μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν οἱ ἱστοὶ κατέρρευσαν ἡμικαιόμενοι, καὶ ἐσβέσθησαν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Τότε προσεκολλήθησαν ἐφ' ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιπλεόντων

συντριμμάτων, καὶ ἐν τοιαύτῃ φοβερᾷ θέσει τοὺς εὗρεν ἡ πρωία τῆς ἐπιούσης.

Περὶ τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν εἰς τούτων φερόμενος ἐπὶ τοῦ ὕψους κύματος καὶ ρίψας βλέμμα περὶ ἑαυτόν, παρετήρησε πλοῖον καὶ ἐξέπεμψε τὴν κραυγὴν: «Ὡς ἴστιον»;

Ἦτο ἡ «Καρολίνα», μεταβαίνουσα ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Λιβερπούλν.

Διασωθέντες παρὰ τοῦ πλοιάρχου Βίλβαιν, ἔφθασαν, ὡς εἶπεν, εἰς τὴν βασιλίαν τῆς Ἀγγλίας τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἀπόβασιν τῶν ἀτυχῶν τῶν συντρόφων, οἵτινες τοὺς ἐνόμιζον ἄλυσθέντας.

Μέγας ὁ Θεός!

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΤΥΧΙΟΝ

Κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος ἐκάθητο μετὰ τῶν φίλων του πρὸ μικρᾶς τραπέζης, ἐν τινι καφενίῳ τοῦ χωρίου, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν σκοτεινῶν καὶ καπνισμένων ἐκείνων πανδοχείων, ἐνθα συνήθως συναθροίζονται οἱ γέροντες, ὅπως χροτοπαίξωσι, συζητήσωσι περὶ πολιτικῶν, ἀναγνώσωσιν ἐφημερίδας ἢ συσκοθῶσι περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν καὶ ὁμιλήσωσι περὶ τῶν ἀτυχημάτων τῶν.

Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος ἐκράτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀνεπτυγμένην πρωϊνὴν τινα ἐφημερίδα καὶ ἀνεγίνωσκεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ τὰ τηλεγραφήματα, ὅτε τῷ ἐκομίσθη μία ἐπιστολή. Μόλις εἶδε τὴν ἐπιγραφὴν, ἀνέκραξε μειδιῶν:

— Τοῦ υἱοῦ μου!

— Θὰ σὰς στέλλει κανένα μικρὸν λογαριασμὸν ἐξόδων, ὑπέλαβεν εἰς τῶν παρκαθημένων.

— Λέγετε; Χθὲς ἀκόμη τοῦ ἔπεμψεν καὶ μάλιστα τοῦ ἔστειλε καὶ κἄτι περισσότερον, διότι ἔχει ἐξετάσεις καὶ τὸ καυμένο τὸ παιδί πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθῇ. Τώρα δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ καυχθῶ, ἀλλ' ὑπῆρξε πάντοτε καλὸ παιδί. Ὀλίγον τρελλός, ἂν θέλετε, ἀλλὰ γενναῖα καρδιά.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ κύριος Ἀμβρόσιος, ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ καθελώσας τὰ δίοπτρα ἐπὶ τῆς ρινός, ἤρχισεν ἀναγινώσκων. Ἀλλὰ μόλις διέτρεξε τὰς πρώτας γραμμάς, ἠγέρθη μὲ πρόσωπον πεφλογισμένον καὶ κτυπήσας τὸν γρόνον του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξεφώνισεν ἐν «Διάβολε!» καταστήσαν τοὺς φίλους του ἐνεούς.

— Τί σὰς συνέβη; Τί ἐπαθες; Τί ἔχετε;

Ἀλλ' ἦτο τὸ αὐτό, ὡς νὰ ἀπετεινόντο πρὸς κωφόν.

Ἐκεῖνος ἐτοποθέτησε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ψιθυρίζων: «Ἰατρός!... ἰατρός!» διηυθύνθη τρέχων πρὸς τὴν οἰκίαν του.

Φθὰς ἐκεῖ ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας ἀνὰ τέσσαρας ἀσθμαίνων καὶ τεταραγμένος, κραυγάζων δι' ὅλης τῆς πνοῆς, ἥτις τῷ ἀπέμεινε:

— Μαρία... Ἰωσηφίνα... γρήγορα... τρέξατε... Ἰατρός... ἰατρός...

Ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ του ἔδραμον ἐντρομοὶ πιστεύουσαι ὅτι δυστύχημα τῷ ἐπῆλθε. Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ γραῖα ὑπὲρ τριακονταετής προσέβαλε διὰ τῆς θυρίδος, βλέπουσα τὸν κύριόν της εἰσερχόμενον πνευστιῶντα ἐκ τοῦ δρόμου καὶ τῶν κραυγῶν του, καὶ ἡρώτα ἀνήσυχος:

— Ἐπαθες τίποτε κακὸ, ἀφέντη;

— Ἀλλὰ τί κακὸ; τί κακὸ... οὐφ! δὲν ὑποφέρω πλέον... φαντασθῆτε...

— Ἐπὶ τέλους ἐξηγήσου, ὁμίλησε, πρὸς θεοῦ ἐκράυαζον

ταυτοχρόνως ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἰωσηφίνα μετ' ἀγωνιώδους προσδοκίας.

— Ἀφῆτέ με ν' ἀναπνεύσω! φαντασθῆτε... Τίποτε ὀλιγώτερον... παρὰ ὅτι εἶνε ἰατρός...

— Ἀλλὰ ποῖος λοιπόν!

— Ποῖος; ὦραϊα ἐρώτησις. Ποῖος δύναται νὰ ᾔῃαι ἰατρός; τῶρα δὲν τὸ κάμνω διὰ νὰ ἐπαινεθῶ, ἀλλὰ πάντοτε ἔλεγχον ὅτι ἐκεῖνο τὸ παιδί ὁμοιάζει ὅπως διόλου μὲ τὸν πατέρα του, καὶ δὲν ἔκαμνε λάθος.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων δύναμεθα νὰ μαθώμεν περὶ τίνος πρόκειται;

— Μὰ διάβολε! θὰ ἐκάμνατε καὶ αὐτὸν τὸν Ἰῶβ νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονὴν του. Περὶ τίνος πρόκειται; Περὶ ἐκείνου... τοῦ Ἐρρίκου... τοῦ υἱοῦ μου... τοῦ υἱοῦ μας... τοῦ μικροῦ σου αὐθέντου, ὅστις εἶνε ἰατρός. ὦ!

Τρία: «ὦ!» ἡχηρὰ τῷ ἀπεκρίθησαν πᾶραυτα καὶ ἐκεῖνος σπογγίζων τὸν ἰδρωτὰ του καὶ κρατῶν σφιγκτὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ του ἐξηκολούθει:

— Ἐλαβες τώρα μόλις τὴν ἐπιστολήν... Τῷ ἐδόθησαν τόσος ἐπαινος... εἶνε ἰατρός, ἐννοεῖτε;

Καὶ ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐκινήθη ὅπως ἐξέλθῃ.

— Καλὰ, καὶ τώρα ποῦ ὑπάγεις;

— Νὰ τὸ ἀναγγείλω εἰς τοὺς φίλους, εἰς τοὺς συγγενεῖς, εἰς τοὺς γνωρίμους, εἰς ὅλους. Ἡμπορῶ νὰ σιωπήσω ἕνα τοιαῦτο πᾶγμα; θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος! θέλω νὰ εἶπω εἰς ὅλους ὅτι ὁ υἱός μου εἶνε ἰατρός. Τώρα δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ καυχθῶ, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ παιδί τὸ ἔκαμνε ἐγὼ.

Καὶ ταῦτα λέγων κατῆλθε βαθμίδας τινάς, ἀλλ' ἀμέσως πάλιν στραφείς ὀπίσω:

— Γρήγορα, κινήθητε καὶ σῆς. Κατερίνα, φωτιά εἰς τὰ φουρνέλλα· αὐριοὺς θὰ ἔχωμεν μέγα γεῦμα· σῆς αἱ δύο ἐτοιμάσετε τὸ δωμάτιόν του· τὸ καλλίτερον κρεβάτι, διότι φθάνει αὐριοὺς καὶ θὰ ἐορτάσωμεν καὶ μάλιστα τί ἐορτή!

— Πόσοι θὰ ἦμεθα; ἠρώτησεν ἡ γηραιὰ Κατερίνα λαμβάνουσα ὕψος σπουδαῖον.

Ἀλλ' ὁ κύριος Ἀμβρόσιος δὲν τὴν ἤκουσεν· εἶχε κατέλθῃ τὴν κλίμακα, πάντοτε τρέχων, πάντοτε μὲ τὴν ἐπιστολήν, εἰς χεῖρας διεκρίνωσε πρὸς πάντας τὴν εὐχάριστον εἰδησιν, ἕως οὗ τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον, ἐνθα εἶχον οἱ φίλοι του ἀπομείνει ποιοῦντες τοὺς παραδοξότερους περὶ αὐτοῦ συλλογισμούς. Τοῖς ἐξέθεσε πανηγυρικῶς τὴν εἰδησιν καὶ τοὺς προσεκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα τῆς ἐπαυρίου, μὴ ὑποσέρων κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὁμιλήσῃ ἢ ν' ἀκούσῃ περὶ οἰκουμένης ἄλλου κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Οὐδὲν ἄλλο ἐβλεπε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἢ τὸ πτυχίον, οὐδὲν ἐννόει ἢ ὅτι ὁ Ἐρρίκος του ἔγεινεν ἰατρός καὶ οὐδὲν ἐπόθει ἢ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, παρὰ τὸ σύνθηρες, ἀργὰ καὶ ἠγέρθη τὴν χαραυγὴν· δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Φαντασθῆτε, ὁ Ἐρρίκος ἐμελλε νὰ φθᾶσῃ.

Ἐνεδύθη τὰ καλλίτερά του ἐνδύματα, ἅτινα δὲν μετεχειρίζετο ἢ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις, ἐκεῖνα τὰ ὅποια τῷ ἔχρησιν ἐμενυσαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του, τὸν κωνοειδῆ πῖλον, ὃν ἔφερε συνήθως μόνον κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα, ἕνα παρμεγέθη λαίμοδετον καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ Μάρκος δὲν εἶχεν ἐτοιμὴν τὴν ἀμαξάν· εἰσέτι, διότι ὑπελείποντο δύο ὥραι μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς ἀμαξοστοιχίας, διὰ νὰ φθάσῃ δέ τις ἀπὸ τοῦ χωρίου εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἐχρειάζετο ὀλιγώτερα τῶν δέκα λεπτῶν. Ἀλλ' ὁ κύριος Ἀμβρόσιος δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ τοιαῦτα πράγματα καὶ ὁ Μάρκος ἠναγκάσθη μὲ ὕψος κωμικῆς σπουδαιότητος νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίκας, καμκρόνων ὡς ταῶς ἐντὸς τοῦ πρασίνου ἐπενδύτου του, καὶ οὕτω τοῦ ἔππου καλπάζοντος ἀφίχθησαν εἰς τὸν σταθμόν.

Δὲν θὰ ἐννηθώμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν ἀνυπομονήσαν